

Prima pagină>Dreptul familiei și succesiunea>Divorț și separare legală

Divorț și separare legală

Luxemburg

1 Care sunt condițiile pentru obținerea divorțului?

În dreptul luxemburghez există două forme de divorț, divorțul prin consimțământ mutual și divorțul din cauza unei rupturi iremediabile a relațiilor conjugale.

Divorțul prin consimțământ mutual

Divorțul prin consimțământ mutual poate fi solicitat în comun de către soți atunci când aceștia ajung la un acord cu privire la încetarea căsătoriei și la consecințele acestei încetări.

În cazul în care este necesar partajul bunurilor deținute în comun de către soți, acestea trebuie inventariate și estimate de un notar. După aceea, soții convin în mod liber asupra drepturilor deținute asupra bunurilor respective. În schimb, dacă nu există bunuri de inventariat, nu este necesară intervenția notarului.

Soții trebuie totodată să convină asupra locuinței acestora pe durata procedurii de divorț, asupra situației copiilor acestora în timpul acestei proceduri și după încheierea acesteia, asupra contribuției fiecăruia la educația și întreținerea copiilor înainte și după divorț și, în cele din urmă, asupra valorii eventualei pensii alimentare pe care unul dintre soți trebuie să i-o plătească celuilalt în timpul procedurii și după pronunțarea divorțului. Acordul trebuie să fie încheiat în scris („convenția”) și să fie redactat de un avocat sau de un notar. Trebuie să fie aprobat de instanță pentru a se asigura faptul că ține seama de interesul superior al copilului și că nu este vădit disproportionat în raport cu interesele unuia dintre soți. Acordul aprobat face parte integrantă din hotărârea de divorț.

Divorțul din cauza unei rupturi iremediabile a relațiilor conjugale

Acest tip de divorț poate fi cerut de unul dintre soți sau, în cazul în care există un acord cu privire la divorț, dar nu și cu privire la toate consecințele, de către ambii soți.

Ruptura iremediabilă se stabilește fie prin acordul soților în ceea ce privește divorțul, fie la cererea unui singur soț, care își menține poziția după o perioadă de reflecție care nu poate depăși trei luni, reînnoibilă o singură dată.

2 Care sunt motivele de divorț?

În dreptul luxemburghez există două forme de divorț, divorțul prin consimțământ mutual și divorțul din cauza unei rupturi iremediabile a relațiilor conjugale.

3 Care sunt efectele juridice ale unui divorț în ceea ce privește:

3.1 relațiile personale dintre soți (de exemplu numele de familie)

Căsătoria este desfăcută prin pronunțarea unei hotărâri de divorț. Astfel încetează și îndatoririle soților de fidelitate, de ajutor și sprijin reciproc.

Potrivit legislației luxemburgheze, cetățenii nu pot avea alte nume și prenume decât cele care figurează în certificatul de naștere: cei care au renunțat la acestea au obligația de a reveni la numele și prenumele de la naștere. Modificarea stării civile, de exemplu în urma unei căsătorii, nu implică schimbarea numelui unuia dintre soți. Purtarea numelui celuilalt nu este un drept dobândit între soți. Soțul trebuie să-și dea acordul pentru utilizarea numelui său.

Instanțele luxemburgheze s-au pronunțat cu privire la efectele divorțului asupra numelui utilizat:

Soția divorțată poate utiliza în continuare numele de familie al fostului soț, doar cu acordul acestuia, care poate fi retras în orice moment. Având în vedere caracterul discreționar al dreptului fostului soț de a se opune utilizării numelui său de familie, instanțele nu îi pot acorda soției divorțate dreptul de a purta în continuare numele de familie al soțului pentru o perioadă nelimitată, inclusiv din rațiuni profesionale, în cazul în care soțul se opune acestui lucru. Cu toate acestea, ținând seama de notorietatea dobândită de soție în profesia sa sub numele de familie al soțului și pentru a nu-i cauza prejudicii economice, instanța îi poate acorda soției un termen în care să-și poată informa clienții cu privire la numele său de dinainte de căsătorie. - Curtea, 24 mai 2006, p. 33, 258.

3.2 Împărțirea bunurilor soților

Hotărârea de divorț dispune lichidarea și împărțirea regimului matrimonial între soți. În lipsa unui contract de căsătorie, soților li se aplică regimul comunității legale, și anume comunitatea de bunuri. În caz de divorț, comunitatea de bunuri încetează. Împărțirea bunurilor implică două etape principale:

Într-o primă etapă, fiecare dintre soți preia bunurile proprii care nu au intrat în regimul comunității, în cazul în care acestea există în natură, sau, în caz contrar, bunurile cu care acestea au fost înlocuite.

În a doua etapă, este lichidată masa comună activă și pasivă. În numele fiecăruia dintre soți, se întocmește o evidență a ceea ce îi datorează comunitatea de bunuri și a ceea ce aceștia datorează comunității de bunuri.

În cazul în care un soț a fost condamnat pentru o infracțiune menționată la articolele 372, 375, 376, 377, 393, 394, 396, 397, 398, 399, 400, 401, 401a, 402, 403, 404, 405 și 409 (atentat la putoare, viol, loviri și vătămări corporale săvârșite cu intenție, omor, leziuni corporale voluntare, ucidere din culpă, infanticid și otrăvire) din Codul penal printr-o hotărâre care a dobândit autoritate de lucru judecat, comisă în timpul căsătoriei asupra celuilalt soț sau a unui copil care locuiește în aceeași gospodărie ori pentru tentativa de a comite o infracțiune menționată la articolele 372, 375, 376, 377, 393, 394, 396, 397, 401, 403, 404 și 405 din Codul penal împotriva aceluiași persoane în timpul căsătoriei, acesta pierde, la cererea celuilalt soț, orice avantaj matrimonial. Soțul nevinovat păstrează însă avantajele care i-au fost acordate de celălalt soț, chiar dacă aceste avantaje ar fi trebuit să fie reciproce și această condiție nu este îndeplinită. În cazul în care soțul a renunțat sau și-a redus activitatea profesională pe durata căsătoriei, acesta își poate cere retroactiv drepturile de la sistemul general de asigurări de pensie, în conformitate cu condițiile prevăzute de legislația în materie civilă și de securitate socială. În acest scop, soțul poate solicita instanței care soluționează cererea de divorț ca, înainte de pronunțarea hotărârii, să calculeze o „valoare de referință”, pe baza diferenței dintre veniturile soților pe perioada renunțării sau reducerii activității profesionale, cu condiția ca la momentul depunerii cererii să nu fi depășit vârsta de șaiszeci și cinci de ani. Modulul de calculare a acestei sume sunt stabilite în *Regulamentul Marelui Ducat din 11 septembrie 2018 privind calcularea cuantumului de referință și a modalităților de plată și de rambursare a sumelor menționate la articolul 252 din Codul civil*. În scopul obținerii acestor drepturi în mod retroactiv, soțul care a renunțat sau și-a redus activitatea profesională are o creanță față de celălalt soț, de jumătate din valoarea de referință, în limitele activului constituit din bunurile comune sau indivizibile disponibile după plata pasivului. Soțul creditor este responsabil pentru o sumă echivalentă cu această creanță.

3.3 copiii minori ai soților

În principiu, divorțul părinților nu schimbă condițiile de exercitare a autorității părintești, care continuă să o exercite în comun. Aceștia trebuie să continue să ia împreună toate deciziile importante cu privire la viața copilului (întreținere, educație, orientare școlară etc.).

Numai în cazul în care interesul superior al copilului impune acest lucru, instanța încredințează exercitarea autorității părintești unui singur părinte. În acest caz, părintele desemnat trebuie să ia singur deciziile cu privire la copil. Cu toate acestea, celălalt părinte păstrează dreptul de a fi informat și de a monitoriza întreținerea și educația copilului. Aceasta are, de asemenea, dreptul de vizită și de găzduire, cu excepția cazului în care există motive serioase să nu i se

acorde aceste drepturi. Astfel, în cazul separării părinților, fiecare părinte trebuie să întrețină relații personale cu copilul și să respecte legăturile copilului cu celălalt părinte.

În caz de divorț, părinții trebuie să continue să contribuie împreună la costurile de întreținere și educare ale copilului, cu excepția cazului în care se decide altfel. Această contribuție ia forma unei pensii de întreținere și nu încetează automat în cazul în care copilul este major. Aceasta poate fi plătită direct copilului major și poate face obiectul unei revizuii în funcție de nevoile copilului și de evoluția resurselor și a cheltuielilor aferente fiecărui părinte.

În ceea ce privește reședința copilului, pot apărea două situații (în afară de cazul excepțional în care instanța decide să încredințeze copilului unui terț): Reședința copilului se stabilește fie la locul de reședință al unuia dintre părinți. În acest caz, celuilalt părinte i se acordă drept de vizită și de găzduire, cu excepția cazului în care există motive serioase să nu i se acorde aceste drepturi.

Fie locul de reședință este stabilit, în alternanță, la locul de reședință al fiecărui părinte, caz în care judecătorul verifică dacă acest lucru este în interesul superior al copilului. O reședință alternativă nu necesită în mod necesar o împărțire strictă a timpului de ședere a copilului la domiciliul fiecărui părinte.

În cazul în care soții se înțeleg cu privire la modalitățile de exercitare a autorității părintești, la domiciliul și reședința copilului, la drepturile de vizită și de găzduire, precum și la contribuția la întreținerea și educația copilului, aceștia pot depune acordul la judecător în cadrul procedurii de divorț. Instanța poate ține seama de acord în hotărârea sa în cazul în care consideră că acordul protejează interesul copilului în mod suficient și că soții și-au dat consimțământul în mod liber.

Divorțul părinților nu îi privează pe copii de avantajele care li s-ar fi acordat în absența acestuia. Aceste avantaje sunt pe deplin asimilate celor de care beneficiază copii ai căror părinți nu sunt divorțați.

3.4 obligația de a plăti pensie de întreținere celuilalt soț?

Instanța poate solicita unui soț să îi plătească celuilalt o pensie de întreținere. Cuantumul acesteia este stabilit în funcție de nevoile soțului/soției căruia i se plătește și de posibilitățile contributive ale celuilalt soț. În cazul acordului dintre soți, instanța poate decide plata pensiei sub forma unei sume, stabilind cuantumul și modalitățile de plată.

Pentru a stabili nevoile și, respectiv, posibilitățile de plată, printre elementele de care instanța ține seama se numără:

1° vârsta și starea de sănătate a soților;

2° durata căsătoriei;

3° timpul deja consacrat pentru educația copiilor sau care va trebui consacrat educației acestora;

4° calificarea și situația profesională a acestora pe piața muncii;

5° disponibilitatea de a ocupa noi locuri de muncă;

6° drepturile lor existente și previzibile;

7° activele, atât capitalul, cât și venitul, după lichidarea regimului matrimonial.

Durata beneficiilor de alocație de întreținere nu poate depăși durata căsătoriei, cu excepția cazului în care există circumstanțe excepționale.

Pensia, cu excepția cazului în care este plătită în capital, este supusă revizuirii și poate fi retrasă.

În cazul în care un soț a fost condamnat pentru o infracțiune menționată la articolele 372, 375, 376, 377, 393, 394, 396, 397, 398, 399, 400, 401, 401a, 402, 403, 404, 405 și 409 (atentat la putoare, viol, loviri și vătămări corporale săvârșite cu intenție, omor, leziuni corporale voluntare, ucidere din culpă, infanticid și otrăvire) din Codul penal printr-o hotărâre care a dobândit autoritate de lucru judecat, comisă în timpul căsătoriei asupra celuilalt soț sau a unui copil care locuiește în aceeași gospodărie sau pentru tentativa de a comite o infracțiune menționată la articolele 372, 375, 376, 377, 393, 394, 396, 397, 401, 403, 404 și 405 din Codul penal împotriva aceluiași persoane în timpul căsătoriei, acesta pierde orice drept la o alocație de întreținere, la cererea celuilalt soț.

4 Ce înseamnă, în termeni practici, termenul legal de „separare legală”?

Separarea de corp slăbește relația de căsătorie, însă nu desface căsătoria. Aceasta pune capăt îndatoririi de coabitare, însă păstrează îndatoririle de fidelitate și de ajutor.

5 Care sunt condițiile pentru separarea legală?

Motivele separării de corp sunt identice cu cele ale divorțului din cauza unei rupturi iremediabile a relațiilor conjugale.

6 Care sunt efectele juridice ale separării legale?

Separarea de corp implică întotdeauna separarea de bunuri. În cazul în care separarea de corp a avut o durată de trei ani, fiecare dintre soți poate depune o cerere de divorț în instanță. Instanța pronunță divorțul, în cazul în care celălalt soț nu își dă acordul imediat pentru încetarea separării.

7 Ce înseamnă, în practică, termenul „anularea căsătoriei”?

Anularea căsătoriei înseamnă declararea nulității căsătoriei printr-o hotărâre judecătorească. În alți termeni, din punct de vedere juridic, căsătoria nu a existat.

8 Care sunt condițiile pentru anularea căsătoriei?

Există mai multe motive de anulare a căsătoriei:

căsătoria a fost încheiată în lipsa consimțământului liber al soților: în caz de violență sau de eroare asupra unor calități esențiale ale persoanei;

căsătoria a fost încheiată fără acordul părinților (sau cu autorizația judecătorului) atunci când unul dintre soți este minor în momentul încheierii căsătoriei;

bigamia: situația în care un soț este căsătorit în același timp cu mai multe persoane;

soții au un anumit grad de rudenie;

căsătoria este de conveniență pentru a obține un permis de ședere;

nerespectarea condițiilor de formă ale căsătoriei: căsătoria nu este încheiată public sau este încheiată de un funcționar fără competențe în materie.

9 Care sunt efectele juridice ale anulării căsătoriei?

Căsătoria declarată nulă produce efecte (teoria căsătoriei putative):

asupra ambilor soți, în cazul în care au fost de bună credință la încheierea căsătoriei;

asupra soțului care este de bună credință;

asupra copiilor născuți din căsătorie, chiar și în cazul în care ambii soți sunt de rea credință.

În schimb, căsătoria declarată nulă nu produce efecte juridice asupra soțului care este de rea credință.

10 Există mijloace alternative extrajudiciare pentru rezolvarea chestiunilor legate de divorț, fără recurgerea la instanță?

În Marele Ducat al Luxemburgului, căsătoria poate fi desfăcută doar prin hotărâre judecătorească. Nu se pot utiliza în niciun caz mijloace alternative extrajudiciare sau medierea pentru desfacerea căsătoriei. În schimb, se poate recurge la medierea familială pentru chestiunile referitoare la lichidarea și împărțirea comunității de bunuri și la ieșirea din indiviziune, la obligațiile de întreținere și de contribuție la cheltuielile aferente căsătoriei, obligațiile de întreținere a copiilor și de exercitare a autorității părintești.

11 Cui ar trebui să adresez cererea mea (petiția mea) de divorț/separare legală/anulare a căsătoriei? Ce formalități trebuie respectate și ce acte ar trebui să atașez la cererea mea?

Unde trebuie depusă cererea

Cererea de divorț sau de **separare legală** trebuie prezentată instanței districtuale (*tribunal d'arrondissement*) în raza teritorială a căreia soții își au domiciliul comun sau, în lipsa acestuia, în raza teritorială a căreia pârâtul sau, în caz de divorț prin acord reciproc, una dintre părți, își are domiciliul, sub rezerva respectării normelor prevăzute în Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 al Consiliului din 27 noiembrie 2003 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești, de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1347/2000.

Cererea de anulare a căsătoriei trebuie prezentată instanței districtuale (*tribunal d'arrondissement*) în raza teritorială a căreia își are domiciliul familia sau, în cazul în care părinții locuiesc separat, instanței districtuale în raza teritorială a căreia își are reședința obișnuită părintele cu care locuiesc în mod obișnuit copiii minori în cazul exercitării în comun a activității autorității părintești sau în raza teritorială a căreia își are domiciliul părintele care exercită singur autoritatea părintească sau, în celelalte cazuri, instanței districtuale în raza teritorială a căreia locuiește părintele nu a inițiat procedura. În cazul unei cereri comune, instanța competentă este, în funcție de alegerea părților, cea de la locul în care se află domiciliul uneia dintre părți. Aceste norme se aplică sub rezerva respectării normelor stabilite în Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 menționat anterior.

Cererile sunt tratate de un judecător de dreptul familiei.

Formalități și documente care trebuie anexate

În ceea ce privește **divorțul prin consimțământ mutual**, este necesar să se facă deosebirea între mai multe etape ale procedurii: în cazul în care există bunuri de împărțit, soții trebuie să se adreseze unui notar pentru inventarierea și estimarea tuturor bunurilor mobile și imobile. Aceștia convin în mod liber asupra drepturilor deținute asupra bunurilor respective. De asemenea, aceștia trebuie să redacteze un document referitor la acordul lor cu privire la aspecte precum locuința soților pe durata procedurii, administrarea persoanei și a bunurilor copiilor, dreptul de vizită, contribuția soților la întreținerea și educația copiilor, precum și cu privire la eventuala obligație a unuia dintre soți de a-i plăti pensie alimentară celuilalt. Acordul trebuie să fie încheiat în scris, redactat de un avocat sau de un notar.

Ulterior instanța este sesizată printr-o cerere comună depusă la grefă. Nu este obligatoriu să se recurgă la un avocat pentru a introduce o acțiune în instanță. Cererea introductivă cuprinde:

- 1° data;
- 2° numele, prenumele, ocupația și domiciliul soților;
- 3° data și locul nașterii soților;
- 4° dacă este cazul, identitatea copiilor comuni;
- 5° obiectul cererii;
- 6° rezumatul faptelor și motivele pe care se întemeiază cererea.

Pe lângă acordul menționat anterior, la cerere trebuie anexate următoarele documente:

- 1° un extras din certificatul de căsătorie;
- 2° un extras din certificatul de naștere al soților;
- 3° un extras din certificatul de naștere al copiilor comuni;
- 4° o dovadă a cetățeniei soților;
- 5° dacă este cazul, convenția prin care s-a desemnat legea aplicabilă divorțului, în temeiul articolului 5 din Regulamentul (UE) nr. 1259/2010 al Consiliului din 20 decembrie 2010 de punere în aplicare a unei forme de cooperare consolidată în domeniul legii aplicabile divorțului și separării de corp și în conformitate cu formularele prevăzute în respectivul regulament. Soții pot să desemneze, în acordul de divorț prin consimțământ mutual, legislația aplicabilă divorțului în conformitate cu articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 1259/2010 și în conformitate cu formularele prevăzute în regulamentul respectiv;
- 6° orice alt document pe care soții intenționează să îl invoce.

Actele și documentele depuse împreună cu cererea și pe care părțile intenționează să le utilizeze, atunci când provin de la o autoritate publică străină, trebuie să fie legalizate, după caz.

În caz de **divorț din cauza unei rupturi iremediabile a relațiilor conjugale** sau de **separare legală**, recursul la serviciile unui avocat este obligatoriu. Instanța districtuală este sesizată printr-o cerere depusă la grefă.

Cererea introductivă cuprinde:

- 1° data;
- 2° numele, prenumele, ocupația și domiciliul soților;
- 3° data și locul nașterii soților;
- 4° dacă este cazul, identitatea copiilor comuni;
- 5° obiectul cererii;
- 6° rezumatul faptelor și motivele pe care se întemeiază cererea.

Cererea poate conține totodată cererile de măsuri provizorii referitoare la persoana, întreținerea și bunurile părților și copiilor.

Următoarele documente trebuie anexate la cerere:

- 1° un extras din certificatul de căsătorie;
- 2° un extras din certificatul de naștere al soților, respectiv al reclamantului;
- 3° un extras din certificatul de naștere al copiilor comuni;
- 4° o dovadă a cetățeniei soților, respectiv a reclamantului;
- 5° dacă este cazul, convenția prin care s-a desemnat legea aplicabilă divorțului, în temeiul articolului 5 din Regulamentul (UE) nr. 1259/2010 al Consiliului din 20 decembrie 2010 de punere în aplicare a unei forme de cooperare consolidată în domeniul legii aplicabile divorțului și separării de corp și în conformitate cu formularele prevăzute în respectivul regulament;
- 6° dacă este cazul, un proiect de soluționare a consecințelor divorțului în legătură cu care soții au ajuns la un acord;
- 7° după caz, o copie a hotărârii pronunțate cu privire la condamnarea unui soț pentru oricare dintre infracțiunile menționate la punctele 3.2 și 3.4 de mai sus;
- 8° orice alt document pe care reclamantul (reclamantii) intenționează să îl invoce.

Actele și documentele depuse împreună cu cererea și pe care părțile intenționează să le utilizeze, atunci când provin de la o autoritate publică străină, trebuie să fie legalizate, după caz.

În cazul unei cereri de **anulare a căsătoriei**, instanța este sesizată printr-o cerere depusă la grefă. Nu este obligatoriu să se recurgă la un avocat pentru a introduce o acțiune în instanță. Cererea introductivă cuprinde:

- 1° data;
- 2° numele, prenumele și domiciliul părților;
- 3° data și locul nașterii părților;
- 4° obiectul cererii;

5° rezumatul faptelor și motivele pe care se întemeiază cererea.

Actele și documentele depuse împreună cu cererea și pe care părțile intenționează să le utilizeze, atunci când provin de la o autoritate publică străină, trebuie să fie legalizate, după caz.

12 Pot obține asistență judiciară în vederea acoperirii cheltuielilor de judecată?

Persoanele al căror venit este considerat insuficient în conformitate cu legislația luxemburgheză pot beneficia de asistență judiciară. Pentru a beneficia de această asistență, persoanele trebuie să completeze un chestionar care poate fi obținut de la Baroul din Luxemburg și să îl transmită președintelui asociației baroului competentă la nivel teritorial, care va lua decizia.

Asistența judiciară acoperă toate costurile legate de procedurile judiciare, procedurile sau acțiunile pentru care aceasta a fost acordată. Aceasta include taxele de timbru și de înregistrare, cheltuieli referitoare la formalitățile aferente grefei, remunerația avocaților, taxele și onorariile executorului judecătoresc, taxele și onorariile notarilor, taxele și onorariile specialiștilor, plățile aferente martorilor, onorariile traducătorilor și interpreților, cheltuielile pentru certificatele de cutumă, cheltuielile de deplasare, taxele și cheltuielile aferente formalităților privind înregistrarea, ipotecarea și constituirea unei garanții reale mobiliare, precum și cheltuielile ocazionate de publicitatea în presă, după caz.

13 Este posibil să atac o hotărâre de divorț/separare legală/anulare a căsătoriei?

În Marele Ducat al Luxemburgului, este posibilă introducerea unei căi de atac împotriva unei astfel de hotărâri judecătorești. Termenul de introducere a căii de atac este în principiu de 40 de zile, însă poate fi prelungit în cazul în care reclamantul locuiește în străinătate. Instanța competentă pentru căile de atac este *Cour supérieure de justice*.

14 Ce ar trebui să fac pentru ca o hotărâre de divorț/separare legală/anulare a căsătoriei emisă de o instanță în alt stat membru să fie recunoscută în acest stat membru?

Decizia de divorț/separare de drept/anulare a căsătoriei pronunțată de o instanță din altă țară a Uniunii Europene beneficiază, în temeiul Regulamentului (CE) nr. 2201/2003 al Consiliului din 27 noiembrie 2003 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești, de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1347/2000, de principiul recunoașterii automate în Marele Ducat al Luxemburgului. Aceasta înseamnă că nu este necesară o procedură anume pentru recunoașterea hotărârii.

De asemenea, în Marele Ducat al Luxemburgului, nu este necesară o procedură prealabilă pentru actualizarea actelor de stare civilă ca urmare a unei hotărâri cu autoritate de lucru judecat pronunțată de o instanță a unui stat membru al Uniunii Europene. Pe certificatele de căsătorie și de naștere ale soților se face o mențiune privind hotărârea de divorț. În cazul în care căsătoria a fost oficiată în străinătate, hotărârea instanței trebuie transcrisă în registrul stării civile al municipalității în care a fost transcris certificatul de căsătorie sau în registrul stării civile din orașul Luxemburg și trebuie făcută o mențiune în acest sens pe certificatele de naștere ale soților.

15 Cărei instanțe ar trebui să mă adresez pentru a ataca recunoașterea unei hotărâri de divorț/separare legală/anulare a căsătoriei emisă de o instanță într-un alt stat membru? Ce procedură se aplică în aceste cazuri?

Orice parte interesată poate solicita președintelui tribunalului districtual să pronunțe o hotărâre cu privire la nerecunoașterea unei hotărâri de divorț/separare de corp/anulare a căsătoriei pronunțate de o instanță din altă țară a Uniunii Europene.

Președintele tribunalului districtual se pronunță în termen scurt, fără ca persoana împotriva căreia se solicită hotărârea privind nerecunoașterea să poată prezenta observații, în această etapă a procedurii. Cererea poate fi respinsă doar din următoarele motive:

este în mod manifest contrară ordinii publice;

nu respectă dreptul la apărare;

este incompatibilă cu o hotărâre pronunțată într-o cauză conexă.

Fiecare dintre părți poate introduce o acțiune în fața curții de apel împotriva hotărârii pronunțate de președintele curții de apel. Acțiunea este examinată potrivit principiului contradictorialității. Hotărârea curții de apel poate face obiectul unui recurs în casație în fața curții de casație.

16 Care este legislația în materie de divorț pe care instanța o aplică într-o acțiune de divorț între soți care nu locuiesc în acest stat membru sau care sunt de naționalități diferite?

Marele Ducat al Luxemburgului aplică Regulamentul (UE) nr. 1259/2010 al Consiliului din 20 decembrie 2010 de punere în aplicare a unei forme de cooperare consolidată în domeniul legii aplicabile divorțului și separării de corp, ce se aplică de la 21 iunie 2012 între Belgia, Bulgaria, Germania, Grecia, Spania, Estonia (din 11 februarie 2018), Franța, Grecia (din 29 iulie 2015), Italia, Letonia, Lituania (din 22 mai 2014), Luxemburg, Ungaria, Malta, Austria, Portugalia, România și Slovenia și care prevede că soții pot conveni să desemneze legea aplicabilă divorțului și separării de corp, cu condiția ca aceasta să fie una dintre următoarele legi:

legea statului pe teritoriul căruia soții își au reședința obișnuită la data încheierii acordului; sau

legea statului pe teritoriul căruia soții și-au avut ultima reședință obișnuită, cu condiția ca unul dintre ei să aibă încă reședința respectivă la data încheierii acordului; sau

legea statului de cetățenie a unuia dintre soți la data încheierii acordului; sau

legea forului.

În temeiul aceluiași regulament, în absența unei alegeri în conformitate cu alineatul precedent, divorțul și separarea de drept sunt reglementate de legislația statului:

în care soții își au reședința obișnuită în momentul depunerii cererii sau, dacă nu este cazul,

în care soții și-au avut ultima reședință obișnuită, cu condiția ca perioada respectivă să nu se fi încheiat cu mai mult de un an înainte ca cererea să fi fost depusă și cu condiția ca unul dintre soți să mai aibă încă reședința în statul în cauză la momentul în care a fost depusă cererea sau, în caz contrar, sau, dacă nu este cazul,

a cărui cetățenie este deținută de ambii soți la momentul depunerii cererii sau, în caz contrar, sau, dacă nu este cazul,

în care se găsește instanța la care a fost depusă cererea.

În cazul în care nu se aplică Regulamentul (CE) nr. 1259/2010, divorțul și separarea de drept sunt reglementate de legislația luxemburgheză:

legea națională a soților, atunci când soții au aceeași cetățenie;

legea domiciliului efectiv comun, atunci când soții au cetățenii diferite;

legea forului, atunci când soții de cetățenii diferite nu au un domiciliu efectiv comun.

Linkuri utile

Broșură: [Divorțul în Marele Ducat al Luxemburgului](#);

[LEGILUX](#);

[Portalul Justiției](#).

Această pagină face parte din portalul [Europa ta](#).

Ne-am bucura să primim [feedbackul](#) dumneavoastră cu privire la utilitatea informațiilor furnizate.

Ultima actualizare: 17/12/2020

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.